

Довідка
про погодження проєкту рішення «Про перейменування
вулиці Курчатова в місті Коростені без зміни нумерації будівель »

Проект рішення розроблено: юридичний відділ виконавчого комітету Коростенської міської ради

Виконавець: Камінська Тетяна Анатоліївна, начальник юридичного відділу виконавчого комітету Коростенської міської ради, кабінет №47 вулиця Грушевського, 22, місто Коростень, тел. 9-61-35.

Доповідає на сесії: керуючий справами виконкому Охрімчук А.В.

Доповідає на засіданнях постійних комісій: керуючий справами виконкому Охрімчук А.В.

Запросити:

Розсилка: юридичний відділ виконавчого комітету, Заступник міського голови (Корнійчук В.О.), керуючий справами виконкому (Охрімчук А.В.), відділ архітектури, містобудування та земельних ресурсів.

ПОГОДЖЕНО із зауваженнями:

Пояснювальна записка
до проєкту рішення Коростенської міської ради
«Про перейменування вулиці Курчатова в місті Коростені без зміни
нумерації будівель» (шістнадцята сесія VIII скликання)
від 04.08.2022р.

Заслухавши інформацію робочої групи з підготовки перейменування вулиць та провулків у Коростенській міській територіальній громаді, взявши до уваги Протокол №5 від 25.07.2022р., відповідно до Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки», Закону України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», ст.ст. 1, 7, 8, 9 Закону України «Про географічні назви», Постанови Кабінету Міністрів України від 24.10.2012 року №989 «Про затвердження Порядку проведення громадського обговорення під час розгляду питань про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності, які за ними закріплені, об'єктам права власності, які належать фізичним особам, імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», враховуючи рекомендації постійної комісії з питань законності, правопорядку, прав людини, розвитку громади, депутатської діяльності та етики вулицю Курчатова в м. Коростені вирішено перейменувати на вулицю Отаманив Соколовських без зміни нумерації будівель.

Матеріальні чи інші витрати міського бюджету, щодо прийняття даного рішення складають виготовлення табличок на будинки по вулицям та провулкам.

Отamani Соколовські - українські отамани періоду Української революції 1918-1921 років, які очолювали повстанські загони проти більшовиків, зокрема в 1919 році на Волині, Київщині та Поділлі. Народились в селі Горбулів Радомисльського повіту Київської губернії, нині Черняхівського району Житомирської області в сім'ї псаломщика Покровсько-Миколаївської церкви Тимофія Кириловича Соколовського. Їх мати Євдокія Данилівна, вроджена Квасніцька, походила з польської шляхти. Родина була багатодітною, четверо синів і чотири дочки. Наймолодша сестра Олександра була відомою отаманшою під псевдонімом Маруся 1919-1920 років. Старший брат Степан став священником, а брати Олекса, Василь і Дмитро - вчителями. В період Української революції 1918-1921 років очолювали повстанські загони проти більшовиків. Спочатку отаманську шаблю взяв у руки наймолодший син Тимофія Соколовського – Олекса 1900 р. народження. Наприкінці 1918 р. він відгукнувся на заклик “Українського національного союзу”, очолив двохсотенний загін, але 5 січня 1919 загинув у Коростишіві. Його змінив Дмитро, що був на шість років старшим від Олексія. Його загін уже збільшився до 500 козаків. Він був найуспішнішим отаманом і воював найдовше. Більшовики визнавали, що повстанське військо Соколовських та Ілька Струка було другим (після отамана Зеленого) “крупним очагом кулацко-бандитського движенья” на Правобережжі. Штаб повстанців очолив Тимофій Соколовський, якому тоді виповнилося 67 років. Але 8 серпня

1919 р. Дмитро був вбитий і отаманом став Василь Соколовський, якого також Соколовські втратили у середині серпня. за. Після смерті своїх братів взяла командування над загonom у 300 кінних і 700 піших повстанців 16-річна Олександра Соколовська, взявши псевдо «Отаман Маруся». До війни Олександра навчалася в Радомисьській семикласній жіночій гімназії, заснованій 1913 року, була гімназисткою 4-го класу, але через війну не змогла закінчити повний курс навчання. Була вчителькою в українській гімназії, яку створила в Горбулеві в 1917 році на основі земського училища й утримувала на власні кошти родина Соколовських. В загоні Олександра перебувала з березня 1919 р. В серпні 1919 р. загін співдіяв із частинами Української Галицької Армії, що наступали на Київ. Сотник УГА Василь Бачинський, який зі своєю частиною пробивався до столиці, зустрівся тоді з Марусею в селі Вересах біля Житомира. У 1920 р. Маруся рушила на південь, на Поділля. На початку листопада 1920 р. її загін перебував неподалік Козятина. Маруся намагалася пробитися через фронт на з'єднання з армією УНР. Але перевага червоних частин у прифронтовій смузі стала цьому на заваді. Тож довелося її війську відійти на південь на певну відстань від театру бойових дій. А вранці 10 листопада більшовики перейшли в наступ по всій лінії фронту, і армія УНР почала відступати, віддаляючись від загону Соколовських. 14 листопада 1920 р. в містечку Вахнівці (нині це село в складі Липовецького району Вінницької області) гайдамаки Марусі вщент розстрошили продзагін 24-ї залізної дивізії. Після цього вони розігнали продзагін у селі Брицьке того ж повіту, забравши при цьому загарбаний червоними фураж. Із цього ж села кілька чоловік зголосилося до загону Марусі, а її брат, отець Степан за сестрою далі не пішов, вирішив залишитися у Вахнівцях і служити тут у церкві. Маруся в Брацлавському повіті з'єдналася з трьома повстанськими відділами. Об'єднаний загін очолили Артем Онищук і Маруся Соколовська. Далі їхній шлях, напевне, проліг у бік кордону, адже достеменно відомо, що Артем наприкінці грудня 1920 р. опинився в Румунії. А з ним, ймовірно, Маруся. Але точних даних про її подальше життя немає. Слава про героїчну боротьбу Марусі та інших членів родини Соколовських поширилася по всьому Поліссі, постановою Директорії УНР вдові отамана Дмитра – Надії Соколовській було призначено пенсію. Відомості про подальшу долю загону і самої Марусі Соколовської відсутні, окрім того, що загін Соколовської у вересні 1919 р. був розбитий 58-ю стрілецькою дивізією червоних. За однією версією важко поранену Олександрю Соколовську Марусю замучили до смерті, за іншою – нібито Маруся із сотнею козаків гайнула за Дунай.

При обговоренні на засіданні робочої групи пропозицію перейменування вулиці Курчатова в м. Коростені на вулицю Отаманів Соколовських підтримали 8 членів робочої групи із 12 присутніх, 1 член робочої групи проти, 3 члени робочої групи утрималися.

Начальник юридичного відділу

Т.Камінська